

FENYVESI FÉLIX LAJOS
IN MEMORIAM BAKA ISTVÁN

1

*Meghaltál te is drága barátom,
örök gyermeki arcod sose látom,
szakálladon hópehely táncol,
senki nem vált ki a haláltól.*

2

*Bocsáss meg, nem mentem el.
Csak ravatalodhoz, virág nélkül.
Lám a sírnál minden összébékül,
koporsód Rachmaninov zongorája:
ősz napfényhúrok zengenek,
vasgöröngy veri a fedelet.*

*Ne legyen nehéz a szekszárdi föld.
Lesz egy-egy verssorra száz év időd,
irgalom lámpása, ég: a Hold.*

*Mi virrasztunk egyedül, árván,
idézzük arcod, mikor még ragyogott,
s bort bontunk a gyász éjszakáján.*

3

*Élünk, Pista, egyre nehezebben.
Utolsó csepp vérünk hulltáig kifacsarnak.
Nem kell harminc ezüst, egy is elég,
testvér a testvért elárulja, s elbujdokoltak
rég, akik másokért akartak tenni.*

*Akár Szent Sebestyén mellkasa száz sebből
vérzik e kendőnyi ország,
hová sodródunk, verődünk – ki tudja?
Minden vacog. Fél.*

4

*Végtelen, vak éjünk felett
utolsó lélegzeted csillagként világol.
Életed kilobbant gyertyaláng.
Halálod tündöklő földalatti Nap.*

*Zöld ág takarja fejfádon neved,
elhajtom, hogy lássa Isten.*

5

*Már lenyugvóban van a Nap,
madár száll keresztedre,
tollán megtörnek a sugarak.
Mit mondjak még? Nem maradtak csak néma szavak.*

*Halott, halott, halott, halott.
Jaj, hogy gyönyörű májusunk nem láthatod:
az orgonavirágzást, tulipánok, rózsák
bíbor fáklyáit, almafa-kerteket, a fényt.
Halott vagy. Halott, halott, halott.
A csönd harangjait szótlánul hallgatod,
olykor visszafáj még a búcsú pillanat,
várod, érc-dzsungeleken át Ady meglátogat,
tudom, nem fogsz te beszélni másról,
csak erről a szent, drága, közös Hazáról,
fáradt gyermek-fejedet keblére szorítod,
világ fájdalmaival megszorítod.*